



Какво има на луната?



лънцето бѣ залѣзло прѣди два часа.

Весела група дѣца бурно тичатъ, кривятъ се и играятъ по улицата подиръ вечеря на ясна и свѣтла мѣсечина. Родителитѣ имъ слѣдъ като се бѣха навечеряли, излѣзли бѣха сжщо прѣдъ портитѣ на улицата, гледаха своитѣ игриви дѣца, които лудѣшки се гонѣха ту нагорѣ, ту надолу, смѣяха се на тѣхнитѣ крѣсъци, шеги и остроумия. Посрѣдъ една голѣмка купчина хора бѣ седналъ и учителтъ отъ мѣстната прогимназия. Той бѣ веселъ и приказливъ човѣкъ, обичаше дѣцата и изпитваше голѣма наслада да ги гледа, когато тѣ припкатъ, борятъ се и се надварватъ съ цѣлъ да покаже всѣко своето изкуство и своето знание. Въ купищата игриви дѣца имаше двѣ негови на възраст 10—13 години. Едно отъ тѣхъ, Калина, учеше въ I класъ на прогимназията, а другото, Минчо въ IV отдѣление.

По едно врѣме дѣцата спрѣха да крѣскатъ и почнаха нѣщо да се прѣпиратъ. Учителтъ, жена му съсѣдитѣ имъ се вслушаха да чуятъ какво говорятъ палавцитѣ, които сѣкашъ изединъ пжтъ обърнаха улицата отъ игрището на мѣсто за наука.

И наистина, четвъртоотдѣленецтъ Минчо питаше да му кажатъ другитѣ дѣца, защо тази вечеръ градскитѣ фенери не сж запалени?